

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że dla pracownika pozostającego „w stanie gotowości” — który przebywa w wybranym przez siebie miejscu lub miejscach, nie będąc jednocześnie zobowiązanym do informowania pracodawcy o miejscu, w którym przebywa kiedy znajduje się w stanie gotowości, będąc natomiast zobowiązanym wyłącznie do odpowiedzi na wezwanie w optymalnym czasie 5 minut i maksymalnym czasie 10 minut — czas takiego stanu gotowości stanowi czas pracy?
2. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy czas spędzony „w stanie gotowości” przez pracownika, na którym nie ciążyą inne ograniczenia niż wymóg odpowiedzi na wezwanie w optymalnym czasie 5 minut i maksymalnym czasie 10 minut, a który będąc „w stanie gotowości” może bez ograniczeń podejmować równoczesne zatrudnienie u innego pracodawcy lub prowadzić działalność gospodarczą na własny rachunek — należy uznać za „czas pracy” na rzecz pracodawcy, dla którego pozostaje „w stanie gotowości”?
3. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy czas, w którym pracownik pozostając „w stanie gotowości” faktycznie świadczy pracę na rzecz drugiego pracodawcy — który w razie wezwania przez pierwszego pracodawcę jest zobowiązany zwolnić go z obowiązków — należy uznać za czas pracy świadczonej w ramach stosunku pracy z pierwszym pracodawcą?
4. W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie czy pracownikowi, który świadczy pracę na rzecz drugiego pracodawcy, pozostając „w stanie gotowości” w stosunku do pierwszego pracodawcy nalicza się czas pracy jednocześnie u pierwszego i drugiego pracodawcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus (Finlandia) w dniu 28 maja 2020 r. – A Oy

(Sprawa C-221/20)

(2020/C 262/22)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: A Oy

Druga strona postępowania: Veronsaajien oikeudenvalvontayksikkö

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 4 dyrektywy 92/83/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie, które zgodnie z tym przepisem stosuje obniżone stawki podatku akcyzowego do piwa warzonego przez niezależne, małe browary, musi stosować również zawarty w art. 4 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy przepis dotyczący wspólnego opodatkowania małych browarów, czy też stosowanie tego przepisu zależy od uznania danego państwa członkowskiego?
- 2) Czy art. 4 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 92/83/EWG wywołuje skutek bezpośredni?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/83/EWG z dnia 19 października 1992 r. w sprawie harmonizacji struktury podatków akcyzowych od alkoholu i napojów alkoholowych (Dz.U. 1992, L 316, s. 21).